

Arrest

nr. 247 899 van 21 januari 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. DE WOLF
Louizalaan 54, 3^e verdieping
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guatemalaanse nationaliteit te zijn, op 21 september 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 augustus 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 november 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 december 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. DE WOLF, en van attaché H. NUYTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 19 december 2019 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 29 juni 2020.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 18 augustus 2020 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u op 22 oktober 1997 geboren in de gemeente Momostenango in het departement Totonicapán en heeft u de Guatemalteekse nationaliteit. U groeide op in uw ouderlijk huis in het dorp Xequemeya in Momostenango. Na het derde middelbaar zette u uw studies stop. U wilde liever werken. In 2014 verhuisde u naar Guatemala City. U huurde er een kamer in zone 18 in colonia Atlantida. Van 2014 tot 2016 werkte u in een bakkerij. Hierna ging u aan de slag als kok in een Chinees restaurant in zone 17 in de hoofdstad.

Uw problemen begonnen op 20 augustus 2019. Die dag spraken een zestal leden van de bende Mara 18 (Barrio 18) u aan toen u onderweg naar huis was van uw werk. De mannen wilden dat u hun groep zou vervoegen en samen met hen zou stelen, afpersen, drugs zou verkopen en mensen zou vermoorden. U was bang maar zei dat u het niet kon doen. Ze intimideerden u, zeiden dat één van hen gewapend was en dat ze u zouden doden als u het niet wilde doen. Ze gaven u vervolgens één week de tijd om erover na te denken. Op 28 augustus 2019 hielden een viertal bendeleden u opnieuw tegen toen u onderweg was naar huis. Ze vroegen of u zich aansloot bij hen, dan wel of u voor de dood koos. U zei dat u geen lid wilde worden van hun bende. Hierop verplichtten ze u om vanaf dat moment tweewekelijks 1.500 quetzal te betalen, wat overeenkomt met ongeveer 166 euro. Ze zeiden dat ze over vijf dagen de eerste betaling zouden komen innen. Op 4 september 2019 naderde een moto met twee mannen uw huurwoning. Eén van hen richtte een pistool naar uw hoofd. Ze vroegen naar de 1.500 quetzal. U ging het geld halen op uw kamer en overhandigde het aan hen. Op 20 september 2019 en op 7 oktober 2019 betaalde u respectievelijk een tweede en derde keer 1.500 quetzal aan de Mara 18. U had het geld telkens thuis klaarliggen. U kon evenwel niet eeuwig blijven betalen en besloot om van job te veranderen en te verhuizen om van de bende af te zijn. U vond werk in een winkel in zone 5 in colonia Arriada en kon uw intrek nemen in een kamer van de winkeleigenaar. Op 10 oktober 2019 gaf u uw ontslag in het restaurant. Op 12 oktober 2019 verhuisde u naar zone 5 en startte met uw nieuwe job. Op 22 november 2019 kwamen er drie mannen van de Mara 18 naar de winkel. Ze hadden u gevonden. Eén van hen richtte een wapen naar u. Ze vroegen waarom u het afgesproken bedrag niet meer had betaald. U antwoordde dat u dat geld niet had. Ze zeiden dat als u op dat moment 6.000 quetzal (+/- 664 euro) zou betalen, ze u niet zouden doden. U gaf hen al het geld dat in de winkel lag, zijnde 3.200 quetzal (+/- 354 euro), en vroeg een paar dagen de tijd om het resterende bedrag te betalen. Ze zeiden dat u tegen begin december 2019 5.000 quetzal (+/- 553 euro) moest hebben klaarliggen. Ze waarschuwden u te doden als u niet gehoorzaamde en zeiden dat het tot niets diende om de politie in te lichten. U heeft nooit klacht ingediend. U had bovendien geen vertrouwen in de politie in uw land. Na dit incident besloot u Guatemala te verlaten. U wilde niet terugkeren naar uw ouderlijke huis daar u bang was om uw familie in Momostenango ook in de problemen te brengen. U maakte alles in gereedheid voor uw reis naar Europa. U betaalde uw baas nog de 3.200 quetzal terug en op 29 november 2019 gaf u uw ontslag. De volgende dag dook u onder in de woning van een vriend in zone 1. U bleef daar tot aan uw vertrek.

Op 10 december 2019 heeft u Guatemala verlaten. U bent via El Salvador en Spanje naar België gevlogen. U diende hier op 19 december 2019 een verzoek om internationale bescherming in. Bij een terugkeer naar Guatemala vreest u dat de bende u zal vinden en vermoorden.

Ter ondersteuning van uw relaas legde u uw Guatemalteeks paspoort neer, uw rijbewijs, een badge van uw werk in het restaurant die gratis toegang geeft tot een attractiepark, uw elektronisch vliegticket en reisbijstandsverzekering. Na het persoonlijk onderhoud maakte uw advocaat per mail een foto van uw Guatemalteekse identiteitskaart over, evenals enkele opmerkingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud (d.d. 14/07/2020).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U heeft doorheen uw verklaringen niet aannemelijk gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Volgens uw verklaringen heeft u Guatemala verlaten omwille van afpersing door de criminele bende Mara 18 (CGVS, p.8 en p.17). Er wordt evenwel geen geloof gehecht aan uw relaas.

Vooreerst heeft het CGVS verschillende bedenkingen bij de door u beschreven werkwijze van de Mara 18. Volgens uw verklaringen vroegen een zestal bendeleden u op 20 augustus 2019 om de Mara 18 te vervoegen. Ze wilden dat u zou deelnemen aan diefstallen, afpersingen, het verkopen van drugs en het vermoorden van mensen (CGVS, p.8). Gevraagd meer in detail te vertellen over die bewuste confrontatie, reliceerde u kort dat het bendeleden waren die opereerden in de buurt waar u woonde, dat ze zeiden dat u voor hen moest werken aangezien iedereen in de colonia daar voor hen werkt en dat u weigerde. Vervolgens herhaalde u de daaropvolgende confrontaties met de bende (CGVS, p.9). Ter verduidelijking gevraagd of ze op 20 augustus 2019 uitlegden wat ze concreet verwachtten van u, wat u voor hen moest doen, herhaalde u dat ze wilden dat u mensen zou afpersen, drugs zou verkopen, mensen zou vermoorden en gelijk welke andere taak zou doen (CGVS, p.9). Gevraagd of de bendeleden dat zo letterlijk hadden gezegd, antwoordde u positief (CGVS, p.9). Gevraagd of u vroeger al eens geconfronteerd was geweest met de Mara 18, antwoordde u negatief. U stelde dat u de bendeleden niet kende en hen zelfs nog nooit eerder had gezien (CGVS, p.9). Gevraagd of u ooit enige band heeft gehad met de bende, antwoordde u negatief (CGVS, p.9). Gevraagd waarom ze het in augustus 2019 ineens op u hadden gemunt, reliceerde u vaagweg te denken dat het was omdat ze wisten dat u daar al jaren werkte daar ze alles in het oog houden (CGVS, p.9). Het roept evenwel ernstige vragen op dat bendeleden van de Mara 18, vijf jaar na uw beweerde verhuis naar colonia Atlantida in Guatemala City, uit het niets zouden vragen aan u die geen enkele connectie heeft met hen, om hun groep te vervoegen. Gevraagd uit te leggen hoe het kwam dat de bendeleden dachten dat ze u konden vertrouwen, hoewel ze u klaarblijkelijk niet kenden, kwam u niet verder dan te stellen dat ze misschien geen motief hadden en voegde daaraan toe dat ze personen verplichten om te doden in ruil voor hun eigen leven (CGVS, p.10). Uw uitleg is evenwel niet afdoende. Er kan immers worden verwacht dat als een bende iemand wil rekruteren en die persoon zou willen inzetten voor 'zware opdrachten', er enige band is tussen vernoemde persoon en de bende. Overigens blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die aan het administratieve dossier werd toegevoegd, dat aansluiting bij/rekrutering door bendes in Centraal-Amerika plaatsvindt in een specifieke socio-economische en gemeenschapsgerichte context. De drijfveren voor aansluiting bij een bende zijn hoofdzakelijk de sterke merknaam van de bende en het ergens bij willen horen, aansluiting willen vinden bij gelijkgestemde zielen. Jeugd uit arme buurten en met een problematische gezinssituatie, zijn zo een gemakkelijk doelwit voor rekrutering. Overigens gebeurt effectieve aansluiting gefaseerd (zie blauwe map). Uw beknopte verklaringen betreffende uw beweerde gedwongen rekrutering door de Mara 18, weten gezien bovenstaande vaststellingen dan ook geenszins te overtuigen.

Voorts is het bedenkelijk dat u het risico zou nemen om direct uw medewerking te weigeren aan zes onbekende en onberekenbare bendeleden die gewapend bleken te zijn, te meer daar u aangaf dat u bang was (CGVS, p.8 en 10). Het roept eveneens vragen op dat de bendeleden u een week de tijd zouden geven om na te denken of u ja dan nee hun groep wilde vervoegen maar tegelijkertijd lieten verstaan dat u geen keuze had, dat u zou worden gedood als u weigerde (CGVS, p.10). Gevraagd waarom u alsnog een week bedenktijd kreeg, moest u toegeven het ook niet te weten (CGVS, p.10), wat de geloofwaardig van uw relaas verder ondermijnt.

Aangezien u de eerste confrontatie met de bendeleden en hun vraag om hen te vervoegen niet aannemelijk heeft gemaakt, staat de geloofwaardigheid van de daarop volgende afpersing door de Mara 18 eveneens op de helling. Immers, volgens uw verklaringen is de Mara 18 u beginnen afpersen omdat u weigerde met hen samen te werken (CGVS, p.8 en p.10).

Betreffende deze afpersing heeft het Commissariaat-generaal eveneens verschillende bedenkingen. Uw verklaringen bleven opnieuw eerder vaag. Zo heeft u wederom geen idee van de identiteit van de bendeleden die u afpersten en bedreigden, sommigen herkende u van de eerste confrontatie, anderen waren nieuwe gezichten (CGVS, p.11-13). Ook gaf u zelf aan niet te weten hoe de bende ter ore was gekomen in welke winkel u in oktober 2019 aan de slag was gegaan (CGVS, p.8). U stelde dat de bendeleden u tijdens de confrontatie in de winkel op 22 november 2019 hadden gezegd dat ze begin december 2019 opnieuw zouden langskomen om de afgesproken 5.000 quetzal te komen innen (CGVS, p.8 en p.14). Gevraagd of de bende u dan nog is komen zoeken, reliceerde u dat u dat niet meer heeft

gevraagd aan de eigenaar van de winkel voor wie u werkte (CGVS, p.15). U stelde na uw ontslag nooit meer contact te hebben gehad met hem (CGVS, p.15). Gevraagd of u geen schrik had dat de bende de winkeleigenaar iets zou aandoen eens ze merkten dat u daar niet meer was, repliceerde u dat u zich daar inderdaad slecht over voelde en dat u hem had gezegd op te passen (CGVS, p.15-16). Het roept dan ook vragen op dat u zich niet (via via) zou informeren naar wat er is gebeurd nadat u zich was gaan schuilhouden bij uw vriend. Uw onwetendheid over het verdere verloop van uw problemen met de Mara 18, zet de geloofwaardigheid van uw relaas verder op de helling.

Tot slot dient er nog opgemerkt te worden dat u geen enkel begin van bewijs heeft neergelegd om uw problemen met de Mara 18 aan te tonen (CGVS, p.3). Gevraagd naar bewijzen van uw verhuis en verandering van job omwille van de afpersing, stelde u er geen te hebben (CGVS, p.12).

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen bent u er niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

De door u neergelegde documenten veranderen niets aan bovenstaande beslissing. Uw paspoort, identiteitskaart, rijbewijs, de badge van uw werk die gratis toegang geeft tot een attractiepark, uw elektronisch vliegticket en reisbijstandsverzekering, bevatten immers enkel gegevens over uw identiteit, job en reisweg die hier niet ter discussie staan. Wat betreft de opmerkingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud (zie stuk 7), dient er opgemerkt te worden dat het spellingsfouten en correcties/herhalingen betreffen waarvan het merendeel reeds duidelijk was voor het CGVS. De opmerkingen doen gaan afbreuk aan voorgaande vaststellingen betreffende de geloofwaardigheid van uw relaas.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker van internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term “reëel risico” dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.).

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat uit “de ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict”. Het CGVS benadrukt hierbij dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijk voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van willekeurig geweld. Willekeurig geweld is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig/willekeurig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met willekeurig is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning

van de subsidiaire bescherming “voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (....) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst erop dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para. 226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt derhalve slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Guatemala, zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging.

Uit de informatie toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt dat de georganiseerde misdaad erg actief is in Guatemala en dat het merendeel van de criminele activiteiten die er in het land plaatsvinden, bendegeïmpliceerd is. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Het geweld wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, Guatemalteekse veiligheidsdiensten en private veiligheidsdiensten, die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren.

Het CGVS erkent dat crimineel geweld wijdverspreid is in Guatemala, doch benadrukt dat uit de aard en/of de vorm waarin het crimineel geweld plaatsvindt, blijkt dat Guatemalteekse burgers geïmpliceerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. geld, wraak, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Guatemala is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in Guatemala precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in Guatemala sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Guatemala een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Dit wordt overigens bevestigd in de UNHCR Eligibility Guidelines. UNHCR wijst er namelijk op dat het meeste, zo niet al het geweld in Guatemala doelgericht van aard is, waarbij individuen of bevolkingsgroepen voor specifieke redenen geïmpliceerd worden (zie UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Guatemala van januari 2018, pagina 57). Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt dan ook geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Guatemalteek een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3 tot 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 3 en 13 van het Europese Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn, van de artikelen 2 en 3 van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker benadrukt dat er geen specifieke en doordachte werkwijze is van de Mara 18 en dat er een onderscheid moet worden gemaakt tussen vrijwillige en gedwongen rekrutering. In het geval van verzoeker is het aannemelijk dat de Mara 18 trachtte hem te rekruteren aangezien hij jong en slim was en als werknemer toegang had tot de financiële middelen van de zaak.

Verder volhardt hij in zijn verklaringen en legt hij uit dat hij de bende niet wilde vervoegen; hij wilde zich niet schuldig maken aan criminele activiteiten. Tevens wijst hij erop dat de afpersing door bendeleden per definitie een activiteit is die anoniem wordt uitgevoerd en het dan ook aannemelijk is dat geen identiteiten worden weergegeven door de belagers zelf noch hoe zij hun slachtoffers opzoeken en terugvinden. Verzoeker geeft nog aan dat hij bang was om te informeren naar het lot van iemand anders, wat luidens hem een logisch overlevingsinstinct is.

Verzoeker verwijst naar het voordeel van de twijfel.

Verzoeker verwijst naar de veiligheidssituatie in Guatemala en bevestigt dat er enorm veel bendedegeweld heerst. Hij is de mening toegedaan dat de afpersing een wijdverspreid fenomeen is dat een zodanig hoog percentage van de bevolking treft, dat het dient te worden beschouwd als willekeurig geweld. Hij vervolgt dat hij nog meer risico loopt te worden bedreigd, gezien zijn repetitief weigeren van samenwerken met de bendes.

Verzoeker geeft nog mee dat het zoeken naar bescherming bij de lokale autoriteiten haast onmogelijk is gezien de zeer hoge corruptie.

2.2. Verzoeker legt geen stavingstukken neer ter ondersteuning van het verzoekschrift.

3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet

3.1. Verzoeker verklaart Guatemala te hebben verlaten omwille van afpersing door de criminele bende Mara 18. Bij terugkeer naar zijn land van herkomst vreest hij dat de bende hem zal vinden en vermoorden.

3.2. De commissaris-generaal besluit op basis van verzoekers verklaringen dat er geen geloof kan worden gehecht aan de vermeende gebeurtenissen die voor hem de aanleiding vormden om Guatemala te verlaten. Hij stelt immers vast dat (i) de door verzoeker beschreven werkwijze van de Mara 18 niet aannemelijk is, (ii) het niet aannemelijk is dat verzoeker het risico zou nemen om direct zijn medewerking te weigeren aan zes onbekende en onberekenbare bendeleden die hem dan nog een week bedenktijd zouden geven, (iii) verzoekers verklaringen betreffende de beweerdte afpersing vaag zijn, (iv) verzoeker geen enkel begin van bewijs heeft neergelegd om zijn problemen met de Mara 18 aan te tonen.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen.

Na lezing van het administratief dossier, stelt de Raad vast dat deze bevindingen van de commissaris-generaal met betrekking tot het vluchtrelaas, zoals uitgebreid weergegeven in de motieven van de bestreden beslissing, steun vinden in het administratief dossier, betrekking hebben op de kern van het vluchtrelaas alsook pertinent en correct zijn.

3.3. In navolging van de commissaris-generaal stelt de Raad vooreerst vast dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers bewering dat de Mara 18 hem op 20 augustus 2019 trachtte in te lijven. Verzoeker verklaarde dat ze hem benaderden en hem zeiden dat hij voor hen moest deelnemen aan

diefstallen, afpersingen en het vermoorden van mensen “omdat iedereen in de colonia daar voor hen werkt” (AD CGVS, notities persoonlijk onderhoud 29 juni 2020, p. 8, 9). Uit zijn verklaringen blijkt echter dat verzoeker toen ze hem wilden rekruteren, reeds vijf jaar in colonia Atlantida in Guatemala City woonde, dat hij nog nooit eerder werd geconfronteerd met de Mara 18, dat hij de benedeleden niet kende en dat hij hen zelfs nog nooit eerder had gezien (AD CGVS, notities persoonlijk onderhoud 29 juni 2020, p. 4, 9). Het mist dan ook elke geloofwaardigheid dat benedeleden van de Mara 18 uit het niets zouden vragen aan verzoeker, die geen enkele connectie heeft met hen, om hun groep te vervoegen. Er kan immers worden verwacht dat als een bende iemand vrijwillig wil rekruteren en die persoon zou willen inzetten voor ‘zware opdrachten’, er enige band is tussen vernoemde persoon en de bende. Overigens blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt en die werd toegevoegd aan het administratieve dossier, dat aansluiting bij/rekrutering door bendes in Centraal-Amerika plaatsvindt in een specifieke socio-economische en gemeenschapsgerichte context en dat effectieve aansluiting gefaseerd verloopt. De drijfveren voor aansluiting bij een bende zijn hoofdzakelijk de sterke merknaam van de bende en het ergens bij willen horen, aansluiting willen vinden bij gelijkgestemde zielen. Jongeren uit arme buurten en met een problematische gezinssituatie, zijn zo een gemakkelijk doelwit voor gedwongen rekrutering. Gelet op deze landeninformatie, stelt de Raad vast dat de wijze van rekrutering die verzoeker schetst niet overeenstemt met de manier waarop rekrutering door bendes zich doorgaans afspeelt. Het is in deze context dan ook niet aannemelijk dat ze iemand zoals verzoeker, die steeds werkzaam is geweest bij lokale handelaars dan wel in de horeca, zouden benaderen en verplichten om de bende te vervoegen (AD CGVS, map met landeninformatie). Verzoeker maakt nergens doorheen zijn relaas aannemelijk waarom dit in zijn situatie anders zou zijn. Zijn beknopte verklaringen betreffende zijn beweerde gedwongen rekrutering door de Mara 18, zoals uiteengezet in de bestreden beslissing, weten dan ook geenszins te overtuigen.

Voorts is het evenmin aannemelijk dat de benedeleden van de Mara 18, die erom gekend staan door middel van geweld terreur te zaaien, verzoeker een week bedenktijd zouden geven over de vraag of hij al dan niet de groep wilde vervoegen, maar hem tegelijkertijd lieten verstaan dat hij geen keuze had, dat hij zou worden gedood als hij weigerde, om dan uiteindelijk ‘enkel’ over te gaan tot afpersing (AD CGVS, notities persoonlijk onderhoud 29 juni 2020, p. 10).

Gelet op voorgaande maakt verzoeker de eerste confrontatie met de benedeleden en hun vraag om hen te vervoegen niet aannemelijk. Daar volgens verzoekers verklaringen de Mara 18 hem is beginnen afpersen omdat hij weigerde met hen samen te werken, kan evenmin geloof gehecht worden aan de daaropvolgende afpersing door de Mara 18. Dat aan deze beweerde afpersing geen geloof kan worden gehecht, wordt overigens bevestigd door wat volgt.

Verzoekers verklaringen hierover blijven immers opnieuw eerder vaag. Zo heeft verzoeker wederom geen idee van de identiteit van de benedeleden die hem afpersten en bedreigden (AD CGVS, notities persoonlijk onderhoud 29 juni 2020, p.11-13). Ook gaf hij zelf aan niet te weten hoe de bende ter ore was gekomen in welke winkel hij in oktober 2019 aan de slag was gegaan (AD CGVS, notities persoonlijk onderhoud 29 juni 2020, p. 8).

Verzoeker betwist dit niet, maar betoogt dat afpersing door benedeleden per definitie een activiteit is die anoniem wordt uitgevoerd en zij evenmin weergeven hoe zij hun slachtoffers opzoeken en terugvinden, doch dit overtuigt allermindst. Gezien zijn beweringen dat de benedeleden afkomstig waren van de colonia waar hij woonde en werkte (AD CGVS, notities persoonlijk onderhoud 29 juni 2020, p. 10), is het niet aannemelijk noch ernstig dat verzoeker in deze omstandigheden geen nadere verklaringen kon geven. Dit geldt te meer nu van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij of zij zich spontaan en zo nauwgezet mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn of haar asielrelaas. Er mag dan ook in alle redelijkheid worden verwacht dat verzoeker op zijn minst contact zou hebben gezocht met buurtbewoners, vrienden of kennissen. Dat hij dit niet heeft gedaan en evenmin heeft rondgehoord om zich te informeren hoe de bende te weten is gekomen in welke winkel hij in oktober 2019 aan de slag was gegaan, wijst op een gebrek aan interesse en ondermijnt zijn geloofwaardigheid. Eenzelfde redenering dringt zich op waar blijkt dat verzoeker evenmin via via heeft geïnformeerd naar wat er is gebeurd met de eigenaar van de winkel waar hij werkte voor hij naar België vertrok, terwijl het risico erin bestond dat bende de winklereigenaar iets zou aandoen eens ze merkten dat verzoeker daar niet meer was om de afgesproken 5.000 quetzal te komen innen. De vaststelling dat verzoeker, niettegenstaande hij aangaf zich daar inderdaad slecht over te voelen en dat hij hem had gezegd op te passen, nooit meer contact heeft opgenomen met hem (AD CGVS, notities persoonlijk onderhoud 29 juni 2020, p.15-16), valt niet te rijmen met het voorhanden zijn van de door hem beweerde vrees voor vervolging. Van een asielzoeker kan immers worden verwacht dat hij of zij geregeld pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn of haar persoonlijke problemen. Actuele informatie is van primordiaal belang om de door verzoeker

geschetste vrees in te schatten. Het feit dat hij nalaat dit te doen, wijst op een gebrek aan interesse bij verzoeker en ondermijnt de geloofwaardigheid van de door hem ingeroepen vrees voor vervolging. De door verzoeker in onderhavig verzoekschrift ontwikkelde argumentatie dat hij bang was om zich te informeren, is onafdoende om voormelde vaststellingen te weerleggen. Verzoekers onwetendheid over het verdere verloop van zijn problemen met de Mara 18, zet de geloofwaardigheid van zijn relaas finaal op de helling.

3.4. De overige door verzoeker voorgelegde documenten vermogen geen afbreuk te doen aan het voorgaande. De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing waar de commissaris-generaal deze documenten correct beoordeelt als volgt: *“De door u neergelegde documenten veranderen niets aan bovenstaande beslissing. Uw paspoort, identiteitskaart, rijbewijs, de badge van uw werk die gratis toegang geeft tot een attractiepark, uw elektronisch vliegticket en reisbijstandsverzekering, bevatten immers enkel gegevens over uw identiteit, job en reisweg die hier niet ter discussie staan. Wat betreft de opmerkingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud (zie stuk 7), dient er opgemerkt te worden dat het spellingsfouten en correcties/herhalingen betreffen waarvan het merendeel reeds duidelijk was voor het CGVS. De opmerkingen doen geen afbreuk aan voorgaande vaststellingen betreffende de geloofwaardigheid van uw relaas.”*

3.5. Gelet op wat voorafgaat, treedt de Raad de commissaris-generaal bij in zijn beoordeling dat er geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas. Het geheel aan documenten en verzoekers verklaringen in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad verzoekers vluchtrelaas en zijn vrees voor vervolging niet geloofwaardig. Verzoeker slaagt er niet in de concrete problemen die hij zou hebben aannemelijk te maken.

Bij gebrek aan geloofwaardigheid van het vluchtrelaas, is verzoekers betoog omtrent het niet voorhanden zijn van overheidsbescherming in Guatemala, gelet op de zeer hoge corruptie, in deze dan ook niet dienstig.

3.6. Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit relaas te toetsen aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming

De Raad ontwaart in het rechtsplegingsdossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker bij terugkeer naar Guatemala zou worden vervolgd of geïsoleerd.

Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij terugkeert naar zijn land van herkomst, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Dienaangaande wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd als volgt:

“Uit de informatie toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt dat de georganiseerde misdaad erg actief is in Guatemala en dat het merendeel van de criminele activiteiten die er in het land plaatsvinden,

bendegerelateerd is. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Het geweld wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, Guatemalteekse veiligheidsdiensten en private veiligheidsdiensten, die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren.

Het CGVS erkent dat crimineel geweld wijdverspreid is in Guatemala, doch benadrukt dat uit de aard en/of de vorm waarin het crimineel geweld plaatsvindt, blijkt dat Guatemalteekse burgers gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. geld, wraak, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Guatemala is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in Guatemala precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in Guatemala sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Guatemala een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.”

Gelet op de voorgaande analyse besluit de Raad dat er in Guatemala geen sprake is van een gewapend conflict.

Het geweld dat wordt gepleegd vindt enkel plaats in een context van gemeenrechtelijke criminaliteit. Dit crimineel geweld is doelgericht van aard, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing, en wordt op individuele basis gepleegd. Dit gemeenrechtelijke crimineel geweld kadert dan ook niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden en is bovendien in wezen niet willekeurig van aard.

Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop bovenstaande analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn. De door hem in het verzoekschrift aangehaalde informatie is immers (groten)deels dezelfde en ligt voor het overige in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Guatemala is gesteund. Verzoeker brengt geen enkel concreet element bij waaruit kan blijken dat er in Guatemala een gewapend conflict in de zin van de rechtspraak van het Hof aan de gang zou zijn.

Bij gebrek aan een gewapend conflict in Guatemala, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing en is er dan ook geen noodzaak om na te gaan of er voor verzoeker persoonlijke omstandigheden voorhanden zijn die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen. Verzoekers betoog in deze zin is dan ook niet dienstig.

5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal verplicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker werd gehoord op het CGVS. Tijdens dit gehoor kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

Uit wat voorafgaat blijkt evenmin een schending van het redelijkheidsbeginsel.

6. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze is beperkt tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verder heeft verzoeker gebruik gemaakt van de mogelijkheid om de bestreden beslissing voor te leggen aan de Raad en zijn middelen aan te voeren, zodat artikel 13 van het EVRM werd gerespecteerd.

7. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een

substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

8. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig januari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES